

Maleren rejste sig fra Stolearmen og rystede smilende paa Hovedet.

»Absolut ikke! . . . Men da det altsaa lader til, at det endnu har sin Vanskelighed at komme til en Afgørelse, vil jeg driste mig til at foreslaa, at Spørgsmaalet afgøres ved Lodtrækning. Det er en Udvej, vi Portrætmalere ofte anbefaler i saadanne Tvivls-tilfælde.«

Jægermesteren gik lidt modvillig ind paa Planen, og ved Hjælp af to Tændstikker blev nu Sagen hurtig afgjort til Fordel for det Billede, Jytte fra først af havde valgt.

I det samme kom Husholdersken ind med et Visitkort, som Karsten From modtog og læste med fortrædelig Mine.

»Jeg kender ham ikke . . . Vær saa god at sige til Hr. Frandsen, at jeg er optaget og ikke kan modtage ham.«

»Frandsen!«

Jægermesteren, der stod hensunken i sørgmodig Betragtning af det forkastede Portræt, vendte sig om ved Lyden af dette Navn.

»Er han derude? . . . Det har jeg glemt at sige Dem, From! Det er en Ungdomsven af mig — Skovtaksator Frandsen. Han har saa gerne villet se mit Billede. Jeg ringede ham derfor op idag, da jeg